

GEÇİDİN
UCUNDAKİ KEDİ

Kitap adı: Geçidin Ucundaki Kedi

Yazar: Zekeriya Efiloğlu

Çizer: Erdoğan Ođultekin

Yayın Koordinatörü: Erol Şahnacı

Editör: Suheyla Sancar

Kapak Tasarım: Halit Çukuryurt

Sayfa Tasarım: Vildan Ekşi

Genç Hayat Yayınları: 249

ISBN: 978-625-447-229-9

Genç Hayat, Hayat Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Yayınevi Sertifika No: 75092

Baskı Yeri ve Tarihi: İstanbul, 2024

Baskı - Cilt:

Aliođlu Matbaacılık

Orta Mahalle Fatin Rüşti Sokak No: 1/3-A

Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (0 212) 612 95 59

Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Ođuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 259 80 96

www.hayatyayinlari.com

editor@hayatyayinlari.com

Genç Hayat Yayınları

© 2024, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Ticaret A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ZEKERİYA EFİLOĞLU

GEÇİDİN
UCUNDAKİ KEDİ

GENÇ HAYAT

KARAKTERLER

KEREM

ZEHRA

MERYEM

SERDAR

UMUT

HAYAL ve GERÇEK DÜNYASINA HOŞ GELDİN!

Selam! Ben Kerem... Beni henüz tanımıyor olabilirsin ama iddia ediyorum tanıdığında çok sevecek, en yakın arkadaşın bileceksin. Çok tatlı arkadaşlarım Zehra, Meryem, Umut ve Serdar'la birlikte oluşturduğumuz "Fikir Avcıları" adında bir ekibimiz var. Tanıyınca onları da çok seveceksin. Hatta belki de Zehra'nın şakaları en çok senin hoşuna gidecek ama olsun, onu kıskanmayacağımı bil; arkadaşların kıskanılmaması gerektiğini biliyorum. "Fikir Avcıları" olarak maceradan maceraya atılıyoruz; belki de bu maceraları yaşamımıza biz çekiyoruz, bilmiyorum ama bir şekilde bunun üstesinden gelmeyi başarıyoruz. Kulağa korkunç ya da çılgınca gelebilir bu ama çok eğlendiğimizi söylemeliyim.

Sanırım biz ekip olarak ders, okul, etüt maratonunun arasında kendimize iş çıkarıp eğlence üretmekte hayli iyiyiz. Neyse. Konu böyle. Tanıştığımız göre sana başımıza yenice gelen sürpriz sonlu olayı anlatabilirim. Tadını çıkaracağımız hikâyeler sayfalar arasında bizi bekliyor.

Nerede Kalmıştık?

O yıl zaman yine hızla geçmiş, yarıyıl tatili henüz başlamıştı. Herkes dört gözle tatilin gelmesini beklerken ben okulun kapanmaması için dua etmiştim. Arkadaşlarımdan, öğretmenlerimden, okulumdan ayrı kalmak beni mutlu etmezdi. Evet, tatiller güzeldir ama tatile gidenler beni yalnız başıma bırakıyor gibi gelirdi. Tatil sevmeyen tek çocuk benimdir, herhâlde. Zaman geçmek bilmedi. Okul bir daha açılmayacak hissine dahi kapıldım! Çok gezdim, kurslara katıldım ama nafi! Çok sıkıldım. Okulumu, arkadaşlarımı çok özledim. Hem de çok... Yetmezmiş gibi annem, “Yabancı dil öğrenmen lazım.” diye tutturdu. İlkin, **“Nereden çıktı şimdi bu?”** diye söylendiysen de sözlük karıştırıp kelimelerin gizli dünyasına yolculuk ettikçe daha iyi düşünebildiğimi keşfettim. Bazı kelimeler çağrışımlardan ibaretti. Her kelime birbirinin ucuna eklenmiş halkalar gibiydi...

8 ZEKERİYA EFİLOĞLU

Dil öğrenmenin verdiği heyecana rağmen okula özlemim bitmiyordu. Okul benim ikinci evimdi. Bu sebeple tatilde kendimi eksik hissetmiştim.

Neyse ki sonunda okullar açıldı. Daha önce de anlattığım gibi Serdar, Meryem, Zehra, Umut ve ben, neredeyse hiç ayrılmayan süper bir ekip olmuştuk. **"Fikir Avcıları"** adını almamızın da hayli ilginç bir hikâyesi var.

Hangi gündü tam olarak hatırlamıyorum. Teneffüste kendimizi kilit oyununa kaptırdığımız için derse geç kalmıştık. Bu arada, kilit oyununu biliyor musun? Oynadın mı hiç? Bilmiyorsan ve

* Mahir Ünsal Eriş, Babil Kulesi Kitabı, Kafka Kitap, 2023, s. 53.

oynamadıysan biraz bahsedeyim. Aslında basit bir oyun...

Oyunun oynanacağı alan çizgi ile çizilip belirlenir. Alanın dışına çıkmak yasaktır. Oyun ebesi belirlenir. Ebe, diğer oyuncuları ebelemek için kovalamaya başlar. Ebenin yaklaştığı oyuncu, ebe kendisine dokunmadan çömelip iki elini başının üzerine koyar da parmaklarını iç içe geçirip "Kilit!" diye bağırır, ağzını sıkıca kapatırsa ebelenmekten kurtulur. Yapamayan oyuncu yanar ve ebe olur. Oyun böylece devam eder.

Anlattığım gibi, oyun o kadar eğlenceliydi ki, derse geç kaldık. En son ben ebeydim. Bizimkileri kovalarken bir anda bahçede bizden başka kimsenin kalmadığını fark ettim. **"Çocuklar! Zil çalmış."** Oyunu bıraktık, bağışarak sınıfa doğru koştuk.

Kapıyı tıklattık. Mahcubiyetimiz kapıyı tıklatışımızda dahi belli etmiştir kendini. "Tık, tık, tık" diye tıklatırken, üçüncü tık sesi neredeyse kapının gövdesinde kaybolmuştu. Öğretmenimizin "Gel!"

komutuyla kapıyı açtık, başımız önde, sırayla içeri girdik. Tahtanın önünde durduk. Öğretmenimiz, yarı alaylı yarı ciddi, **“Oooo, Fikir Avcıları hoş geldiniz.”** deyince, Zehra hepimizin yerine söze başladı: “Oyuna dalmışız da öğretmenim. Geç kaldığımız için özür dileriz.”

“Tekrarı olmasın Fikir Avcıları. Bu seferlik sizi cezalandırmıyorum, yerinize geçebilirsiniz.” dedi, gülümseyerek. Yerimize geçtik. Yüzümüzde derse geç kalmanın mahcubiyeti vardı ama grubumuzun “Fikir Avcıları” olarak tescillenmesi bizi mutlu etmişti. O günden sonra öğretmenimiz ve sınıf arkadaşlarımız biz kankilere bu isimle hitap ettiler.

Öğretmenimizin bu dâhiyane yakıştırmasını öyle çok sevmiştik ki bu yakıştırmaya sahiden yakışmak için karar almıştık. Zaman zaman farklı düşündüğümüz, küstüğümüz, kavga ettiğimiz de oluyordu ama yine de birbirimizden hiç ayrılmıyorduk. **Özür dilemeyi bildiğimiz için kalplerimizle birbirimize hep yakın durmuştuk.** Mahallede, okulda beraber olduğumuz gibi ailelerimizi de bir araya getirebilmeyi başarmıştık. Sınıf başkanı olduğum için bu ekibin başı da ben olmuştum. Çok mutluydum.

GEÇİDİN UCUNDAKİ KEDİ II

Okuldaki günlerim her gün katlanarak daha da güzel geçiyordu. Arkadaşlarımla bağımız git-tikçe güçleniyordu. Zamanın akıp gitmesiydi, tek sorun. Daha bir gün önceki şeylerin üzerine düşünmeden yeni günde başka başka maceralar beni bekliyordu. Bu sebeple günlük tutmamın gerekli olduğunu düşündüm. Yoksa unutacaktım ve unutmaktan ödüm kopuyordu.

Piknikte Ne Olabilir ki?

Öğretmenimiz ikinci dönemde, mayıs ayının ortasında bir hafta sonu pikniğe gideceğimizi, dilersek ailelerimizin de gelebileceğini söyleyince hepimiz ıglık ıglığa sevinçten yerlerimizde zıpladık. Herkes ağız kulaklarında hayaller kurmaya başlamıştı bile. Ben annemin kek yapabileceğini söyledim. Umut börek getirebileceğini, Serdar annesi çalıştığı için içecekleri alabileceğini, Merem de meyveleri alabileceğini, Zehra da kısır yapabileceğini söyledi. Diğer arkadaşlarımız da neler getirebileceklerini teker teker söylediklerinde iştahım iyice açılmıştı. Kimseye çaktırmadan dilimle dudağımı yaladım. Hem eğlenecek hem de hayli mükellef bir sofraya konacaktık. Ziyafet çekecek, yarışacak, gülüp oynayacak belki çiçek toplayacaktık. **Hayallerimde bu şekilde gelişen pikniğin çok başka bir maceraya kapı açacağını nereden bilebilirdim ki?**

* * *

